

به نام خدا

آموزش با اشتیاق، برافروختن عشق به یادگیری

مولفان :

طیبه زائری

فاطمه رنجبری پازیرتی

هاجر چاشنی گر

عذرا رئیسی پور

مهین پوشنه

انتشارات ارسطو

(سازمان چاپ و نشر ایران - ۱۴۰۲)

نسخه الکترونیکی این اثر در سایت سازمان چاپ و نشر ایران و اپلیکیشن کتاب رسان موجود می باشد

chaponashr.ir

عنوان و نام پدیدآور: آموزش با اشتیاق، برافروختن عشق به یادگیری / مولفان طیبه زائری...[و دیگران].

مشخصات نشر: ارسطو (سامانه اطلاع رسانی چاپ و نشر ایران)، ۱۴۰۲.

مشخصات ظاهری: ۱۰۹ص.

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۳۳۹-۵۱۳-۰

وضعیت فهرست نویسی: فیبا

یادداشت: مولفان طیبه زائری، فاطمه رنجبری پازیارتی، هاجر چاشنی گر، عذرا رئیسی پور، مهین پوشنه.

یادداشت: کتابنامه: ص. ۱۰۴ - ۱۰۹.

Motivation in education

موضوع: انگیزش در آموزش و پرورش

Effective teaching

تدریس اثربخش

شناسه افزوده: زائری، طیبه، ۱۳۵۹-

رده بندی کنگره: LB۱۰۶۵

رده بندی دیویی: ۳۷۰/۱۵۴

شماره کتابشناسی ملی: ۹۴۶۳۸۵۵

اطلاعات رکورد کتابشناسی: فیبا

نام کتاب: آموزش با اشتیاق، برافروختن عشق به یادگیری
مولفان: طیبه زائری - فاطمه رنجبری پازیارتی - هاجر چاشنی گر

عذرا رئیسی پور - مهین پوشنه

ناشر: ارسطو (سامانه اطلاع رسانی چاپ و نشر ایران)

صفحه آرای، تنظیم و طرح جلد: پروانه مهاجر

تیراژ: ۱۰۰۰ جلد

نوبت چاپ: اول - ۱۴۰۲

چاپ: زبرجد

قیمت: ۸۸۰۰۰ تومان

فروش نسخه الکترونیکی - کتاب رسان:

<https://chaponashr.ir/ketabresan>

شابک: ۹۷۸-۶۲۲-۳۳۹-۵۱۳-۰

تلفن مرکز بخش: ۰۹۱۲۰۲۳۹۲۵۵

www.chaponashr.ir

انتشارات ارسطو

فهرست مطالب

۷	بخش اول.....
۷	پایه‌گذاری: فلسفه آموزش پرشور.....
۸	تعریف اشتیاق در آموزش.....
۱۱	مروری تاریخی: آموزش با شور و شوق در ایران.....
۱۳	نقش اشتیاق در آموزش مؤثر.....
۱۵	ساختن یک فلسفه تدریس شخصی.....
۱۷	پرورش مربی درونی خود.....
۱۹	ایجاد تعادل بین سنت و نوآوری.....
۲۱	سفر مادام العمر یک معلم پرشور.....
۲۳	مطالعات موردی: معلمان الهام بخش در ایران.....
۲۶	بخش دوم.....
۲۶	شناخت دانش آموز ایرانی.....
۲۷	تأثیرات فرهنگی بر سبک های یادگیری.....
۲۹	پرداختن به نیازهای آموزشی متنوع.....
۳۱	تأثیر خانواده و جامعه.....
۳۳	ایجاد انگیزه در افراد بی انگیزه: استراتژی های مؤثر.....
۳۶	تشویق تفکر انتقادی و تحقیق.....
۳۸	ایجاد اعتماد به نفس و عزت نفس.....
۴۰	یادگیری از دانش آموزان: یک خیابان دو طرفه.....
۴۲	سازگاری با تغییر: یادگیرنده دیجیتال.....
۴۵	بخش سوم.....

۴۵	ایجاد یک محیط کلاس درس مثبت و فراگیر.....
۴۶	پرورش حس تعلق.....
۴۸	استراتژی هایی برای ایجاد روابط مثبت.....
۵۰	مدیریت دینامیک کلاس درس.....
۵۳	ایجاد فضای آموزشی ایمن و حمایتی.....
۵۵	تشویق احترام و همدلی.....
۵۷	مقابله با قلدری و تبعیض.....
۵۹	تجلیل از تنوع.....
۶۱	محیط فیزیکی: کاتالیزوری برای اشتیاق.....
۶۵	بخش چهارم .....
۶۵	طراحی برنامه درسی: القای اشتیاق در یادگیری .....
۶۶	همسو کردن برنامه درسی با علایق دانش آموزان.....
۶۸	نقش یادگیری پروژه محور.....
۷۰	ادغام هنر و خلاقیت.....
۷۲	بومی سازی برنامه درسی: میراث غنی فرهنگی ایران.....
۷۴	پرورش مهارت های یادگیری مادام العمر.....
۷۷	ارزشیابی به عنوان ابزاری برای یادگیری پرشور.....
۷۹	فراتر از کتاب درسی: یادگیری در دنیای واقعی.....
۸۲	تشویق صدای دانشجو و انتخاب.....
۸۵	بخش پنجم .....
۸۵	استراتژی های آموزشی نوآورانه.....
۸۶	استقبال از فناوری در کلاس درس.....
۸۸	یادگیری تعاملی و مشارکتی.....
۹۰	مدل کلاس درس معکوس.....

۹۲	.....گیمیفیکیشن و یادگیری از طریق بازی
۹۴	.....قصه گویی به عنوان یک ابزار آموزشی
۹۷	.....یادگیری در فضای باز و فعالیت های تجربی
۹۹	.....ذهن آگاهی و تمرینات انعکاسی
۱۰۳	.....منابع و ماخذ

بخش اول

پایه‌گذاری: فلسفه آموزش پرشور

تعریف اشتیاق در آموزش

اشتیاق در آموزش مفهومی چند وجهی است که اغلب به عنوان نیروی محرکه ای در نظر گرفته می شود که رویکردهای آموزشی، شیوه های تدریس و مشارکت دانش آموزان را شکل می دهد. در متن ایران، فلسفه تدریس پرشور نقشی حیاتی در چشم انداز آموزشی ایفا می کند. هدف این بخش بررسی تعاریف اشتیاق در آموزش و پرورش در بافت ایرانی است و اهمیت و پیامدهای آن برای مربیان و دانش آموزان برجسته می شود.

برای درک مفهوم اشتیاق در آموزش، ضروری است که با یک تعریف جامع شروع کنیم. مربیان در ایران از دیرباز بر اهمیت اشتیاق در فرآیند تدریس تأکید کرده اند. فتحی (۲۰۲۰) اشتیاق در آموزش را اینگونه تعریف می کند: "ارتباط عاطفی عمیق با موضوع، تدریس و دانش آموزان، که مربیان را وادار می کند تا در تلاش های آموزشی خود فراتر از آن عمل کنند" (ص ۴۵). این تعریف بر ابعاد عاطفی، فکری و انگیزشی اشتیاق تأکید می کند و نشان می دهد که مربیان پرشور صرفاً متخصص محتوا نیستند، بلکه افرادی هستند که عمیقاً متعهد به یادگیری و رشد دانش آموزان خود هستند. این تعریف کل نگر با ارزش های فرهنگی و اصول آموزشی رایج در ایران همسو است.

مفهوم آموزش پرشور عمیقاً در فرهنگ ایرانی ریشه دارد، جایی که فداکاری و تعهد به آموزش سابقه طولانی دارد (رنجبر، ۱۳۹۸، ص ۷۸). نظام آموزشی ایران به نقش مربیان به عنوان مربیان پرشوری که دانش آموزان خود را الهام بخش و راهنمایی می کنند، اهمیت زیادی قائل است. تدریس پرشور اغلب به عنوان وسیله ای برای القای عشق به یادگیری، تشویق دانش آموزان به کاوش، پرسش و توسعه تعهد مادام العمر به آموزش دیده می شود. در این زمینه، اشتیاق در آموزش فراتر از حفظ کردن و تست استاندارد است. هدف آن پرورش تفکر انتقادی و خلاقیت است.

یکی از مولفه های کلیدی تدریس پرشور در ایران، ارتباط عاطفی معلم با موضوع درسی است. مربیانی که به موضوعات خود علاقه مند هستند، تمایل بیشتری به انتقال اشتیاق خود به دانش آموزان دارند. این ارتباط عاطفی می تواند انگیزه های قوی برای دانش آموزان باشد، زیرا کنجکاوی و علاقه آن ها را نسبت به موضوع مورد نظر برمی انگیزد (مومنی، ۱۳۹۰، ص ۱۱۲). به این ترتیب،

اشتیاق در آموزش به یک کاتالیزور برای یادگیری فعال و متعهد تبدیل می شود، که برای رشد افراد کاملاً جامع ضروری است.

اشتیاق در آموزش به رابطه معلم و دانش آموز نیز گسترش می یابد. در ایران، از مریدان انتظار می رود که ارتباطات قوی، حمایتی و همدلانه با دانش آموزان خود برقرار کنند. این رابطه، مبتنی بر اعتماد و احترام متقابل، برای آموزش و یادگیری مؤثر ضروری است (عبدی، ۱۳۹۷، ص ۵۶). مریدان پرشور زمان و تلاش خود را صرف درک نیازها، نقاط قوت و ضعف دانش آموزان خود می کنند. آنها روش های تدریس خود را برای تطبیق با سبک های یادگیری متنوع دانش آموزان تطبیق می دهند و تضمین می کنند که هر دانش آموز فرصت برتری را دارد. این رویکرد شخصی به آموزش، ویژگی بارز تدریس پرشور در ایران است.

علاوه بر این، آموزش پرشور عمیقاً با بافت فرهنگی و تاریخی ایران عجین شده است. ایران دارای سنت آموزشی غنی است که قدمت آن به دوران باستان باز می گردد که به طور قابل توجهی بر فلسفه تدریس پرشور تأثیر گذاشته است (رحیمی، ۱۳۹۱، ص ۳۴). این سنت بر ارزش دانش، خرد و یادگیری مستمر تأکید دارد. مریدان ایرانی اغلب از میراث فرهنگی خود الهام می گیرند تا آموزش خود را با عمق و اصالت القا کنند.

در سال های اخیر، تحقیقات فزاینده ای برای بررسی تأثیر تدریس پرشور بر نتایج دانش آموزان در ایران انجام شده است. مطالعه ای که توسط حسینی و اسدی (۲۰۲۲) انجام شد، یک همبستگی مثبت قوی بین اشتیاق معلمان به موضوعات درسی خود و عملکرد تحصیلی دانش آموزان نشان داد. آنها در مطالعه خود مشاهده کردند که دانش آموزان مریدان پرشور سطوح بالاتری از انگیزه، مشارکت و موفقیت را در مقایسه با معلمان که توسط معلمان کمتر پرشور تدریس می شدند، نشان دادند (ص. ۸۹). این تحقیق از این ایده حمایت می کند که اشتیاق در آموزش نه تنها یک ایده آل فرهنگی بلکه یک رویکرد عملی برای افزایش نتایج یادگیری است.

اشتیاق در آموزش به شیوه های کلاس درس محدود نمی شود، بلکه به توسعه حرفه ای مریدان نیز گسترش می یابد. در ایران، نیاز به پرورش و حمایت از مریدان پرشور درک روزافزونی وجود دارد. برنامه های توسعه حرفه ای برای کمک به معلمان در پرورش اشتیاق و افزایش مهارت های تدریس خود طراحی شده اند. این برنامه ها فرصت هایی را برای مریدان فراهم می کند تا با

یکدیگر همکاری کنند، بهترین شیوه ها را به اشتراک بگذارند و با آخرین تحقیقات آموزشی به روز بمانند (فاضلی، ۲۰۲۱، ص ۶۷).

یکی از جنبه های مهم تدریس پرشور، تأثیری است که بر انتخاب های تحصیلی و شغلی درازمدت دانش آموزان می گذارد. مطالعه خسروی و همکاران. (۲۰۲۱) تأثیر مربیان پرشور بر روی آرزوهای شغلی دانش آموزان را بررسی کرد. یافته ها نشان داد که دانش آموزانی که توسط معلمان پرشور آموزش داده شده بودند، بیشتر به دنبال مشاغل مرتبط با علایق تحصیلی خود بودند (ص ۱۲۳). این نشان می دهد که تدریس پرشور نه تنها پیشرفت تحصیلی را افزایش می دهد، بلکه به دانش آموزان کمک می کند تا درباره آینده خود تصمیم گیری آگاهانه داشته باشند.

آموزش پرشور علاوه بر تأثیر آن بر دانش آموزان، پیامدهای اجتماعی گسترده تری نیز دارد. در ایران آموزش و پرورش سنگ بنای توسعه اجتماعی و اقتصادی محسوب می شود. مربیان پرشور به نیروی کار تحصیل کرده و ماهر کمک می کنند که برای پیشرفت کشور ضروری است. فداکاری آنها برای پرورش عشق به یادگیری در بین دانش آموزان، سرمایه ارزشمندی برای آینده ملت است (رحمتی، ۱۳۹۸، ص ۴۵).

توجه به این نکته ضروری است که فلسفه تدریس پرشور در ایران خالی از چالش نیست. مربیان اغلب با محدودیت هایی مانند اندازه کلاس بزرگ، منابع محدود و فشارهای اداری مواجه هستند. علی رغم این چالش ها، معلمان پرشور استقامت می کنند و راه هایی خلاقانه برای مشارکت دادن دانش آموزان خود و ایجاد تأثیر مثبت پیدا می کنند. تاب آوری و عزم این مربیان نمونه روحیه ماندگار تدریس پرشور در ایران است (رنجبر، ۱۳۹۶، ص ۷۸).

فلسفه تدریس پرشور در ایران شامل رویکردی کل نگر به آموزش است که ریشه در سنت ها و ارزش های فرهنگی دارد. اشتیاق در آموزش با ارتباط عاطفی مربیان با آزمودنی ها و دانش آموزانشان، برقراری روابط حمایتی معلم و دانش آموز و تعهد به یادگیری مادام العمر تعریف می شود. تحقیقات اخیر در ایران تأثیر مثبت تدریس پرشور بر عملکرد و انتخاب شغل دانش آموز را نشان داده است. فلسفه تدریس پرشور نه تنها یک آرمان فرهنگی بلکه رویکردی عملی برای بهبود آموزش و پیشبرد توسعه اجتماعی و اقتصادی کشور است. علی رغم چالش ها، مربیان پرشور در ایران همچنان به الهام بخشیدن و راهنمایی دانش آموزان خود ادامه می دهند و پایه هایی را برای آینده ای روشن تر می گذارند.

مروری تاریخی: آموزش با شور و شوق در ایران

برای قدردانی واقعی از فلسفه تدریس پرشور در ایران، لازم است در تحول تاریخی آن کاوش کنیم. ایران در طول تاریخ مهد تمدن بوده است، سرزمینی که دانش، آموزش و خرد در آن بسیار مورد احترام بوده است. این بخش مروری تاریخی بر تدریس با شور و اشتیاق در ایران ارائه می‌کند و سیر تحول شیوه‌های آموزشی و تأثیر ماندگار تدریس پرشور در این بافت فرهنگی غنی را دنبال می‌کند.

ریشه‌های تدریس پرشور در ایران را می‌توان در ایران باستان جستجو کرد، تمدنی که به دلیل مشارکت در زمینه‌های مختلف از جمله آموزش و پرورش شهرت دارد. در دوران امپراتوری هخامنشی (۳۳۰-۵۵۰ پ. م.) که اغلب اولین امپراتوری ایران به شمار می‌رود، آموزش و پرورش ارزش زیادی داشت (اصفهانی، ۱۳۹۹، ص ۲۷). دربار سلطنتی از علما و حکیمان استفاده می‌کرد که خود را وقف علم و دانش کردند. این تأکید اولیه بر یادگیری و پیگیری‌های فکری، پایه‌های تدریس پرشور در ایران را پایه‌گذاری کرد.

یکی از ویژگی‌های قابل توجه آموزش ایرانی باستان، تأکید آن بر یادگیری کل نگر بود. مجوس، طبقه‌ای از علما-کشیشان، مسئولیت آموزش را بر عهده داشتند و به رشد اخلاقی و اخلاقی دانش‌آموزان کمک می‌کردند (تهرانی، ۱۳۹۷، ص ۶۲). این رویکرد به آموزش، که بر رشد شخصیت در کنار دانش آکادمیک متمرکز بود، تجلی اولیه اشتیاق برای پرورش افراد خوب است.

ورود اسلام به ایران در قرن هفتم پس از میلاد آغازگر دوره جدیدی از دانش بود. در دوران خلافت عباسی، عصر طلایی اسلامی (قرن هشتم تا سیزدهم میلادی) شکوفایی چشمگیر دانش و فرهنگ را در منطقه به همراه داشت (کاظمی، ۱۳۹۸، ص ۹۸). در این دوره، دانشمندان ایران در زمینه‌های مختلف از جمله فلسفه، پزشکی، نجوم و ریاضیات خدمات شایانی انجام دادند.

دانشمندان برجسته‌ای مانند ابن سینا و رازی (رازس) به عنوان مریبان و محققین پرشوری ظهور کردند. کار پیشگامانه آنها نشان دهنده ارتباط عمیق بین شور فکری و آموزش بود. «کتاب الشفا» ابن سینا و رساله‌های طب رازی اثری محو‌نشدنی در تاریخ پزشکی و علم به جای

گذاشته‌اند (اصفهانی، ۱۳۹۹، ص ۳۲). تعهد آنها به گسترش مرزهای دانش و به اشتراک گذاشتن آن با دیگران، زمینه را برای تدریس پرشور در ایران فراهم کرد.

امپراتوری صفوی (۱۷۳۶-۱۵۰۱ میلادی) دوره ای از رنسانس فرهنگی در ایران را رقم زد. هنر، ادبیات و آموزش و پرورش با حمایت پرشور حاکمان صفوی احیا شد. تأسیس فرهنگستان‌ها و کتابخانه‌ها، مانند کتابخانه سلطنتی در اصفهان، دانشمندان را تشویق کرد تا در زمینه‌های تحصیلی خود عمیق‌تر شوند (تهرانی، ۱۳۹۷، ص ۷۶). شاهان و اشراف صفوی حامیان دانش بودند و محیطی را پرورش می دادند که در آن تدریس پرشور می توانست رشد کند.

یکی از شخصیت‌های برجسته در این دوران ملاصدرا، فیلسوف ایرانی بود که سهم قابل توجهی در فلسفه اسلامی داشت. آثار ملاصدرا، به‌ویژه مفهوم «فلسفه متعالیه» بر ادغام معنویت و تحقیق عقلی تأکید داشت (کاظمی، ۱۳۹۸، ص ۱۱۲). این رویکرد کل نگر به تعلیم و تربیت، که با فلسفه آموزش پرشور طنین انداز است، همچنان بر اندیشه تربیتی ایران تأثیر می گذارد.

ایران در عصر مدرن با چالش‌های مختلف سیاسی، اجتماعی و اقتصادی مواجه بوده است. با این حال، اشتیاق به تحصیل ثابت مانده است. توسعه نظام آموزش رسمی که از اواخر قرن نوزدهم آغاز شد، شیوه‌های آموزشی مدرن را به ایران آورد (اصفهانی، ۱۳۹۹، ص ۴۳). مربیان ایرانی با الهام از میراث فرهنگی غنی خود، همچنان بر اهمیت آموزش پرشور تأکید کرده اند.

یکی از تحولات کلیدی در ایران معاصر، گسترش آموزش عالی است. دانشگاه‌های ایران به دلیل کمک‌های خود به علم، فناوری و علوم انسانی شناخته شده‌اند. مربیان مؤسسات آموزش عالی اغلب تعهدی قوی به موضوعات و دانشجویان خود نشان می دهند و فرهنگ تدریس پرشور را پرورش می دهند (تهرانی، ۱۳۹۷، ص ۸۸).

با وجود چالش‌های مختلف، از جمله محدودیت‌های اقتصادی و فشارهای سیاسی، تدریس پرشور همچنان یکی از ویژگی‌های بارز آموزش ایرانی است. مربیان در ایران با احساس مسئولیت عمیق هدایت می شوند تا عشق به یادگیری را در دانش‌آموزان خود القا کنند، درست مانند هم‌تایان تاریخی خود (کاظمی، ۱۳۹۸، ص ۱۲۹).

مرور تاریخی تدریس با شور و اشتیاق در ایران، سنت غنی و ماندگار آموزش پرشور را نشان می‌دهد که طی قرن‌ها تکامل یافته است. از تأکید فارسی باستان بر یادگیری کل نگر تا شکوفایی دانش در دوران طلایی اسلامی و از رنسانس صفویه تا ایران معاصر، تدریس پرشور جنبه اساسی

فرهنگ و آموزش ایرانیان بوده است. این زمینه تاریخی زمینه را برای درک عمیق‌تر فلسفه تدریس پرشور در ایران و تأثیر ماندگار آن بر شیوه‌های آموزشی فراهم می‌کند.

نقش اشتیاق در آموزش مؤثر

در زمینه آموزش ایرانی، نقش شور و شوق در تدریس اثربخش، موضوع محوری است که به طور قابل توجهی بر کیفیت آموزش، مشارکت دانش‌آموزان و نتایج یادگیری تأثیر می‌گذارد. این بخش از بخش به بررسی نقش محوری اشتیاق در نظام آموزشی ایران و پیامدهای گسترده تر آن برای شیوه‌های آموزشی می‌پردازد. تدریس مؤثر، آن‌طور که در بافت ایرانی درک می‌شود، با اشتیاق مریبان نسبت به موضوعات و دانش‌آموزان در هم تنیده است.

یکی از جنبه‌های اساسی نقش اشتیاق در تدریس مؤثر، انگیزه‌ای است که در مریبان ایجاد می‌کند. معلمان پرشور در ایران به طور ذاتی انگیزه دارند تا در حرفه خود برتر باشند (اخوان، ۱۳۹۰، ص ۶۷). عشق آنها به موضوع و نگرانی واقعی آنها برای دانش‌آموزان، آنها را به بهبود مستمر روش‌های تدریس، جستجوی رویکردهای آموزشی نوآورانه و متعهد ماندن به توسعه حرفه‌ای خود سوق می‌دهد. این انگیزه درونی سنگ بنای آموزش مؤثر است، زیرا منجر به فداکاری می‌شود که فراتر از کلاس درس گسترش می‌یابد.

شور و اشتیاق در آموزش اغلب در اشتیاق و انرژی که مریبان به آموزش خود می‌آورند منعکس می‌شود. معلمان ایرانی که به دروس خود علاقه مند هستند، تأثیر مسری بر دانش‌آموزان خود دارند، زیرا انرژی و هیجان آنها برای مطالب می‌تواند الهام بخش باشد (توکلی، ۱۳۹۱، ص ۱۱۲). این اشتیاق می‌تواند منجر به افزایش مشارکت دانش‌آموز، کنجکاوی و مشارکت فعال در فرآیند یادگیری شود که همگی از شاخص‌های کلیدی تدریس مؤثر هستند.

در بستر آموزشی ایران، آموزش مؤثر تنها با انتقال دانش سنجیده نمی‌شود، بلکه با رشد مهارت‌های تفکر انتقادی و عشق به یادگیری نیز سنجیده می‌شود. مریبان پرشور فراتر از برنامه درسی می‌روند و دانش‌آموزان خود را به کاوش، پرسش و تفکر انتقادی تشویق می‌کنند (افتخاری، ۱۳۹۹، ص ۴۵). این رویکرد در راستای اهداف آموزشی کشور است که بر پرورش متفکرانی مجرب و مستقل که آمادگی مشارکت در جامعه را دارند تأکید دارد.

نقش اشتیاق در تدریس مؤثر با کیفیت رابطه معلم و دانش آموز در ایران بیشتر تأکید می شود. مربیان پرشور نه تنها در زمینه های خود متخصص هستند، بلکه مربیان دلسوز هستند که با دانش آموزان خود ارتباط قوی برقرار می کنند (عزیزی، ۲۰۱۹، ص ۸۸). این روابط بر پایه اعتماد، احترام و همدلی ایجاد می شود و یک محیط یادگیری حمایتی ایجاد می کند که در آن دانش آموزان احساس ارزشمندی می کنند و برای موفقیت تشویق می شوند. ارتباط عاطفی بین معلمان و دانش آموزان اثربخشی فرآیند آموزشی را افزایش می دهد.

تحقیقات در زمینه ایران پیوسته نشان داده است که نقش اشتیاق در تدریس تأثیر مستقیمی بر نتایج دانش آموزان دارد. مطالعه صفری و محمدی (۲۰۲۱) نشان داد که دانش آموزانی که توسط مربیان پرشور آموزش داده می شوند سطوح بالاتری از پیشرفت تحصیلی و انگیزه بیشتری برای یادگیری از خود نشان می دهند (ص ۹۵). این مطالعه همچنین مزایای بلندمدت تدریس پرشور را برجسته کرد، زیرا دانش آموزان بیشتر به دنبال آموزش بیشتر و فرصت های توسعه حرفه ای بودند.

علاوه بر مزایای فردی، نقش اشتیاق در تدریس مؤثر، پیامدهای اجتماعی گسترده تری برای ایران دارد. کیفیت آموزش و تعهد مربیان به توسعه اجتماعی و اقتصادی کشور کمک می کند (غفاری، ۱۳۹۷، ص ۷۸). مربیان پرشور نقش محوری در تولید نیروی کار ماهر و آگاه ایفا می کنند که برای پیشرفت کشور حیاتی است.

با این حال، مهم است که اذعان کنیم که اشتیاق در تدریس بدون چالش نیست. مربیان ایرانی با موانع مختلفی مانند بزرگی کلاس، منابع محدود و فشارهای اداری روبرو هستند (ترک زاده، ۱۳۹۰، ص ۵۶). علی رغم این چالش ها، معلمان پرشور پشتکار می کنند و راه های نوآورانه ای برای مشارکت دادن دانش آموزان خود و افزایش اثربخشی تدریس خود پیدا می کنند.

نقش اشتیاق در تدریس مؤثر در ایران، در کیفیت آموزش و رشد افراد مجرب نقش اساسی دارد. مربیانی که به موضوعات و دانش آموزان خود علاقه دارند، ذاتاً انگیزه دارند تا در حرفه خود برتر باشند، انگیزه مشارکت دانش آموزان را برانگیزند، تفکر انتقادی را تشویق کنند و عشق به یادگیری را پرورش دهند. تحقیقات در ایران به طور مداوم تأثیر مثبت تدریس پرشور بر نتایج دانش آموزان را نشان داده است و بر اهمیت این رویکرد تأکید دارد. در حالی که چالش ها وجود دارد، تاب آوری و عزم مربیان پرشور در ایران همچنان پایه های آموزش مؤثر را شکل می دهد.

ساختن یک فلسفه تدریس شخصی

توسعه فلسفه تدریس شخصی یکی از جنبه های حیاتی یک مربی موثر در ایران است. یک فلسفه تدریس به خوبی تعریف شده نه تنها رویکرد یک مربی را در کلاس درس هدایت می کند، بلکه ارزش ها، باورها و اهداف آنها را در زمینه آموزشی نیز منعکس می کند. در این بخش به بررسی روند ایجاد یک فلسفه تدریس شخصی در چشم انداز آموزشی منحصر به فرد ایران خواهیم پرداخت.

فلسفه تدریس، که اغلب به عنوان بیانیه تدریس از آن یاد می شود، بازتابی ساختار یافته در مورد باورهای یک مربی در مورد آموزش و یادگیری است. در ایران، این بازتاب ریشه در بافت فرهنگی و تاریخی کشور دارد، جایی که آموزش از ارزش بالایی برخوردار است (کاظمی، ۱۳۹۰، ص ۶۷). فلسفه تدریس به عنوان پایه ای عمل می کند که مربیان می توانند راهبردها و روش های تدریس خود را بر اساس آن توسعه دهند.

در بافت ایرانی، یک فلسفه تدریس نوعاً بر نقش مربی به عنوان یک راهنما و راهنما تأکید دارد. از مربیان در ایران انتظار می رود که به دانش آموزان الهام بخشند، عشق به یادگیری را القا کنند و مهارت های تفکر انتقادی را پرورش دهند (کریمی، ۱۳۹۸، ص ۴۵). بنابراین، فلسفه تدریس در ایران غالباً بر تعهد مربی به پرورش افراد مجربی متمرکز است که به طور مثبت به جامعه کمک می کنند.

توسعه فلسفه تدریس یک فرآیند تأملی است که معلمان را ملزم می کند تا باورهای اصلی خود را در مورد آموزش و نقش خود به عنوان معلم در نظر بگیرند. در ایران، این فرآیند عمیقاً تحت تأثیر اصول تربیت اسلامی است که بر رشد اخلاقی و اخلاقی دانش آموزان تأکید دارد (محمودی، ۱۳۹۹، ص ۷۸). مراحل زیر روند ایجاد یک فلسفه تدریس شخصی را تشریح می کند:

خود اندیشی: مربیان در ایران اغلب با تأمل در تجربیات آموزشی، ارزش ها و پیشینه فرهنگی خود شروع می کنند. این خود اندیشی به آنها کمک می کند تا بفهمند چه جنبه هایی از آموزش برایشان مهم است و چگونه می توان این عناصر را در فلسفه تدریس آنها ادغام کرد (امین، ۲۰۲۱، ص ۱۱۲).

مبانی فلسفی: با برگرفته از فلسفه‌های تربیتی ایرانی و بین‌المللی، مریبان در ایران ممکن است نظریه‌های آموزشی مختلفی را که با باورهای آن‌ها طنین‌انداز است، بررسی کنند. به عنوان مثال، آثار دانشمندان ایرانی مانند مرتضی مطهری که بر ادغام اخلاق و تربیت تأکید داشتند، نقش بسزایی در شکل‌گیری فلسفه‌های تدریس دارد (مطهری، ۱۳۹۷، ص ۳۴).

رویکردهای آموزشی: مریبان باید روش‌ها و راهبردهای آموزشی را که با فلسفه آن‌ها همسو باشد، بررسی کنند. در ایران، این ممکن است شامل ترکیب رویکردهای دانش‌محور باشد که بر یادگیری فعال، همکاری و تفکر انتقادی تأکید دارد (حق شناس، ۲۰۲۲، ص ۸۹).

اهداف آموزشی: تعیین اهداف آموزشی روشن بخشی جدایی‌ناپذیر از توسعه فلسفه تدریس است. هدف مریبان ایرانی اغلب توانمندسازی دانش‌آموزان برای تبدیل شدن به شهروندانی مسئولیت‌پذیر و اخلاقی است که به بهبود جامعه کمک می‌کند (صفوی، ۱۳۹۶، ص ۵۶).

توسعه فلسفه تدریس در ایران خالی از چالش نیست. نظام آموزشی ایران با محدودیت‌هایی مانند حجم کلاس‌های بزرگ، منابع محدود و برنامه درسی سفت و سخت مواجه است. مریبان اغلب نیاز دارند که فلسفه‌های آموزشی خود را برای رسیدگی موثر به این چالش‌ها تطبیق دهند (غفوریان، ۱۳۹۷، ص ۷۹).

یکی از اقتباس‌های کلیدی در ایران، ادغام فناوری در فلسفه تدریس است. در سال‌های اخیر، مریبان ایرانی به اهمیت ترکیب ابزارهای دیجیتال و منابع آنلاین برای افزایش تجربه یادگیری پی برده‌اند (محمدپور، ۲۰۲۳، ص ۱۲۳). این انطباق با روندهای آموزشی جهانی مطابقت دارد و به مریبان کمک می‌کند تا دانش‌آموزان دانش‌آموز فناوری خود را بهتر درگیر کنند.

فلسفه تدریس با ساختار مناسب تأثیر عمیقی بر فرآیند آموزش و یادگیری در ایران دارد. مریبانی که فلسفه تدریس روشنی دارند، برای طراحی درس‌های مؤثر، ارزیابی پیشرفت دانش‌آموز و ایجاد محیط کلاسی حمایت‌کننده مجهزتر هستند (رحیمی، ۱۳۹۸، ص ۴۵). علاوه بر این، دانش‌آموزان از مریبانی بهره‌مندی می‌برند که با یک فلسفه کاملاً تعریف‌شده هدایت می‌شوند، زیرا این امر باعث ارتقای حس هدف و ثبات در آموزش آنها می‌شود.

ساختن یک فلسفه تدریس شخصی در ایران، فرآیندی عمیقاً بازتابنده است که ارزش‌های فرهنگی، تاریخی و آموزشی را در خود ادغام می‌کند. این شامل خوداندیشی، توجه به مبانی

فلسفی، رویکردهای آموزشی و اهداف آموزشی است. در حالی که مربیان در بافت ایران با چالش‌هایی مانند منابع محدود مواجه هستند، آنها فلسفه‌های خود را برای رسیدگی موثر به این مسائل تطبیق می‌دهند. فلسفه تدریس به خوبی تعریف شده نقش مهمی در ارتقای کیفیت آموزش در ایران و تضمین اینکه دانش آموزان برای تبدیل شدن به شهروندانی مسئولیت پذیر و اخلاقی توانمند می‌شوند، ایفا می‌کند.

پرورش مربی درونی خود

پرورش مربی درونی یک جنبه اساسی از آموزش پرشور در ایران است. مربیان در این زمینه تشخیص می‌دهند که برای الهام بخشیدن و هدایت مؤثر دانش آموزان خود، آنها باید به طور مستمر روی رشد شخصی و حرفه‌ای خود سرمایه‌گذاری کنند. این بخش به بررسی مفهوم پرورش مربی درونی خود در چشم انداز آموزشی ایران می‌پردازد و اهمیت و پیامدهای این عمل را برجسته می‌کند.

برای درک اهمیت پرورش مربی درونی، ضروری است که با یک تعریف جامع شروع کنیم. در ایران، مفهوم مربی درونی به رشد فردی و حرفه‌ای خود معلم، خودآگاهی و تعهد به یادگیری مادام‌العمر اشاره دارد (جوادی، ۱۳۹۷، ص ۶۷). از مربیان در ایران انتظار می‌رود که نه تنها متخصصان موضوعی باشند، بلکه متخصصانی متفکر نیز باشند که به طور مستمر تکامل می‌یابند و با نیازهای متغیر دانش‌آموزان و محیط آموزشی خود سازگار می‌شوند.

پرورش مربی درونی عمیقاً در فرهنگ ایرانی ریشه دارد، جایی که خرد و خودسازی ارزش بالایی دارد (رنجبر، ۱۳۹۸، ص ۷۹). سنت‌های فلسفی و معنوی ایران بر خودآگاهی، رشد خود و خودسازی به‌عنوان اجزای جدایی‌ناپذیر سفر به‌عنوان یک مربی تأکید می‌کنند. این زمینه فرهنگی تأکید زیادی بر پرورش مربی درونی فرد به‌عنوان وسیله‌ای برای ارتباط با دانش آموزان در سطح عمیق تر و القای عشق مادام‌العمر به یادگیری دارد.

یکی از مولفه‌های کلیدی پرورش مربی درونی در ایران، خود اندیشی است. مربیان تشویق می‌شوند که به طور منظم در مورد شیوه‌های تدریس، تجربیات و تعاملات خود با دانش آموزان فکر کنند. خود اندیشی به مربیان اجازه می‌دهد تا نقاط قوت و زمینه‌های بهبود خود را شناسایی کرده و خودآگاهی بیشتری را پرورش دهند (خرسندی، ۱۳۹۰، ص ۱۱۲). همچنین آن‌ها را قادر

می‌سازد تا روش‌های تدریس خود را برای برآورده کردن بهتر نیازهای دانش‌آموزان و ارائه تجربه یادگیری جذاب‌تر و مؤثرتر تطبیق دهند.

یکی دیگر از جنبه‌های مهم پرورش مربی درونی خود، توسعه حرفه‌ای است. در ایران، مربیان به انواع فرصت‌های توسعه حرفه‌ای از جمله کارگاه‌ها، کنفرانس‌ها و دوره‌ها دسترسی دارند (نصیری، ۱۳۹۹، ص ۴۵). این فرصت‌ها به مربیان امکان می‌دهد تا با آخرین تحقیقات آموزشی، تکنیک‌های آموزشی و پیشرفت‌های تکنولوژیک به‌روز باشند. با گسترش مستمر دانش و مهارت‌های خود، مربیان برای ارائه آموزش با کیفیت بالا و مشارکت موثر دانش‌آموزان خود مجهزتر می‌شوند.

پرورش مربی درونی خود نیز شامل پرورش همدلی و هوش هیجانی است. در ایران، از مربیان انتظار می‌رود که درک عمیقی از سوابق، تجربیات و نیازهای دانش‌آموزان خود ایجاد کنند (رحیمی، ۱۳۹۱، ص ۳۶). این ارتباط همدلانه به مربیان اجازه می‌دهد تا یک محیط یادگیری حمایتی و فراگیر ایجاد کنند، جایی که دانش‌آموزان احساس ارزشمندی و درک کنند. پرورش مربی درونی خود از این طریق روابط مثبت معلم و دانش‌آموز را تقویت می‌کند و تجربه آموزشی کلی را افزایش می‌دهد.

علاوه بر این، مفهوم پرورش مربی درونی خود فراتر از کلاس درس گسترش می‌یابد. مربیان در ایران تشویق می‌شوند که سبک زندگی کامل و متعادلی را دنبال کنند که از سلامت جسمی و روانی آنها حمایت کند (موسوی، ۱۳۹۸، ص ۷۸). این رویکرد کل‌نگر به توسعه شخصی تضمین می‌کند که مربیان انرژی و نشاط برای الهام بخشیدن و هدایت موثر دانش‌آموزان خود را دارند. یک مربی درونی سالم و متعادل به عنوان یک الگو برای دانش‌آموزان عمل می‌کند و بر اهمیت مراقبت از خود و یادگیری مادام‌العمر تأکید می‌کند.

تحقیقات اخیر در ایران تأثیر مثبت پرورش مربی درونی خود را بر اثربخشی تدریس و نتایج دانش‌آموز برجسته کرده است. مطالعه اکبری و رضایی (۲۰۲۱) نشان داد که مربیانی که به طور فعال درگیر خوداندیشی و توسعه حرفه‌ای بودند، رضایت شغلی بیشتر و سطح بالاتری از مشارکت دانش‌آموزان را گزارش کردند (ص ۹۱). این تحقیق نشان می‌دهد که پرورش مربی درونی نه تنها یک تلاش شخصی بلکه رویکردی عملی برای بهبود کیفیت آموزش است.

پرورش مربی درونی یک اصل اصلی آموزش پرورش در ایران است. این شامل خودآگاهی، رشد خود، خود انعکاس، توسعه حرفه ای، همدلی و سبک زندگی متعادل است. مربیانی که برای پرورش مربی درونی خود سرمایه گذاری می کنند، برای الهام بخشیدن و راهنمایی دانش آموزان خود مجهزتر هستند و عشق مادام العمر به یادگیری را پرورش می دهند. تحقیقات اخیر در ایران از این ایده حمایت می کند که این عمل به طور مثبت بر اثربخشی تدریس و مشارکت دانش آموزان تأثیر می گذارد. در نهایت، پرورش مربی درونی خود بازتابی از ارزش های فرهنگی و فلسفه تربیتی رایج در ایران است که بر اهمیت خودسازی مستمر در تعالی تأکید دارد.

ایجاد تعادل بین سنت و نوآوری

در حوزه آموزش و پرورش در ایران، تعادل ظریفی بین سنت و نوآوری وجود دارد. فلسفه تدریس پرورش در ایران عمیقاً در سنت های تاریخی و ارزش های فرهنگی ریشه دارد و در عین حال تلاش می کند تا خود را با خواسته های دنیایی که به سرعت در حال تغییر است سازگار کند. این بخش به بررسی تعامل پویا بین سنت و نوآوری در زمینه آموزش ایرانی می پردازد و روشن می سازد که چگونه آموزش پرورش در این زمین پیچیده حرکت می کند.

سنت سنگ بنای جامعه ایرانی است و این احترام به سنت تا حوزه آموزش نیز امتداد دارد. برای قرن ها، نظام آموزشی در ایران بر اساس آداب و رسوم قدیمی استوار شده است که بر احترام به دانش، انضباط و خرد نسل های گذشته تأکید دارد (بهرامی، ۱۳۹۸، ص ۴۲). رویکردهای آموزشی سنتی حس تداوم و ثبات را به دانش آموزان امکان می دهد تا با میراث فرهنگی خود ارتباط برقرار کنند و دانش ضروری را کسب کنند. این احترام به سنت در فلسفه تدریس پرورش که برای حفظ هویت فرهنگی و انتقال ارزش ها از طریق آموزش ارزش قائل است، تجسم یافته است.

یکی از جنبه های سنت در تعلیم و تربیت ایرانی، تأکید بر حفظ و یادگیری است که قدمت آن به دوران باستان بازمی گردد (سعیدی، ۱۳۹۷، ص ۶۷). در حالی که این رویکرد به دلیل محدودیت هایش در ارتقای تفکر انتقادی و خلاقیت مورد انتقاد قرار گرفته است، همچنان در بسیاری از کلاس های درس ایرانی رایج است. مربیان پرورش اغلب موظفند راه های ابتکاری برای القای شور و اشتیاق به این روش سنتی بیابند و یادگیری را جذاب و معنادار کنند (مجتهدی، ۱۳۹۰، ص ۸۹). این هماهنگی سنت با اشتیاق از ویژگی های بارز آموزش ایرانی است.

از سوی دیگر، نوآوری در چشم انداز آموزشی ایران شهرت و اهمیت روزافزونی یافته است. دنیای معاصر فارغ التحصیلانی را می طلبد که نه تنها آگاه باشند، بلکه سازگار، خلاق و از نظر فناوری نیز ماهر باشند. این شناخت منجر به ادغام روش ها و فناوری های نوین تدریس در کلاس های درس ایران شده است (گل محمدی، ۱۳۹۹، ص ۱۱۲). تدریس پرشور در ایران، در حالی که عمیقاً در سنت ریشه دارد، نوآوری را به عنوان ابزاری برای ارتقای کیفیت آموزش و رفع نیازهای در حال رشد دانش آموزان نیز در بر می گیرد.

در سال های اخیر، دولت ایران گام های مهمی برای ارتقای نوآوری در آموزش برداشته است. توسعه بسترهای یادگیری الکترونیکی، گنجاندن منابع دیجیتال و اجرای یادگیری مبتنی بر پروژه از جمله اقداماتی است که با هدف نوسازی سیستم آموزشی انجام می شود (اسلامی، ۱۳۹۱، ص ۵۶). مربیان پرشور در ایران به طور فعال در این طرح ها شرکت می کنند و به دنبال راه های نوآورانه برای ارائه محتوا و جذب دانش آموزان هستند.

یکی از زمینه هایی که سنت و نوآوری در آن تلاقی می کنند، استفاده از قصه گوئی در آموزش است. داستان سرایی سنتی جزء لاینفک فرهنگ ایرانی بوده و به عنوان وسیله ای برای انتقال ارزش ها، تاریخ و درس های اخلاقی عمل می کند. مربیان پرشور با آمیختن آن با تکنیک های داستان نویسی مدرن و منابع چندرسانه ای، از قدرت داستان گوئی بهره گرفته اند (جوادی و برزگر، ۲۰۲۱، ص ۱۲۳). این تلفیقی از سنت و نوآوری در جلب توجه دانش آموزان و انتقال مفاهیم پیچیده به شیوه ای جذاب موثر ثابت شده است.

تعادل بین سنت و نوآوری در آموزش و پرورش ایران نیز در برنامه درسی منعکس شده است. در حالی که موضوعات سنتی مانند ادبیات، شعر و فلسفه همچنان محوری هستند، تأکید فزاینده ای بر رشته های علوم، فناوری، مهندسی و ریاضیات (STEM) وجود دارد (اصغری، ۲۰۲۳، ص ۴۵). مربیان پرشور در خط مقدم این تحول برنامه درسی هستند و به دنبال القای اشتیاق به موضوعات سنتی و مبتکرانه در دانش آموزان خود هستند.

علاوه بر این، نظام آموزش دوزبانه در ایران، که هم فارسی و هم انگلیسی را به عنوان ابزار آموزشی در بر می گیرد، نمونه ای از آمیختگی سنت و نوآوری است (مهدوی، ۱۳۹۱، ص ۷۸). این رویکرد دو زبانه برای تجهیز دانش آموزان به مهارت های زبانی مورد نیاز برای حرکت در جهان جهانی شده و در عین حال حفظ هویت فرهنگی و زبانی طراحی شده است. مربیان پرشور نقش